
Encara et recordes, Maginet
H_2O
Cornella 20-XI-94
Estimats Reis d'Orient
AQUEST any he fet molta b
Per això m'agradaria que em porte
siu un joc d'escacs que es molt
Procurare portar-me millor la propera vegada

ENDEVINA, ENDEVINALLA:

M'OBRO I TANCO, I GUARDO A DINS
HISTORIES, CONSELLS, LLIÇONS . . .
HI HA QUI EM GUARDA AMB MOLTES BONS FINS
I QUI EM DEIXA PELS RACONS.

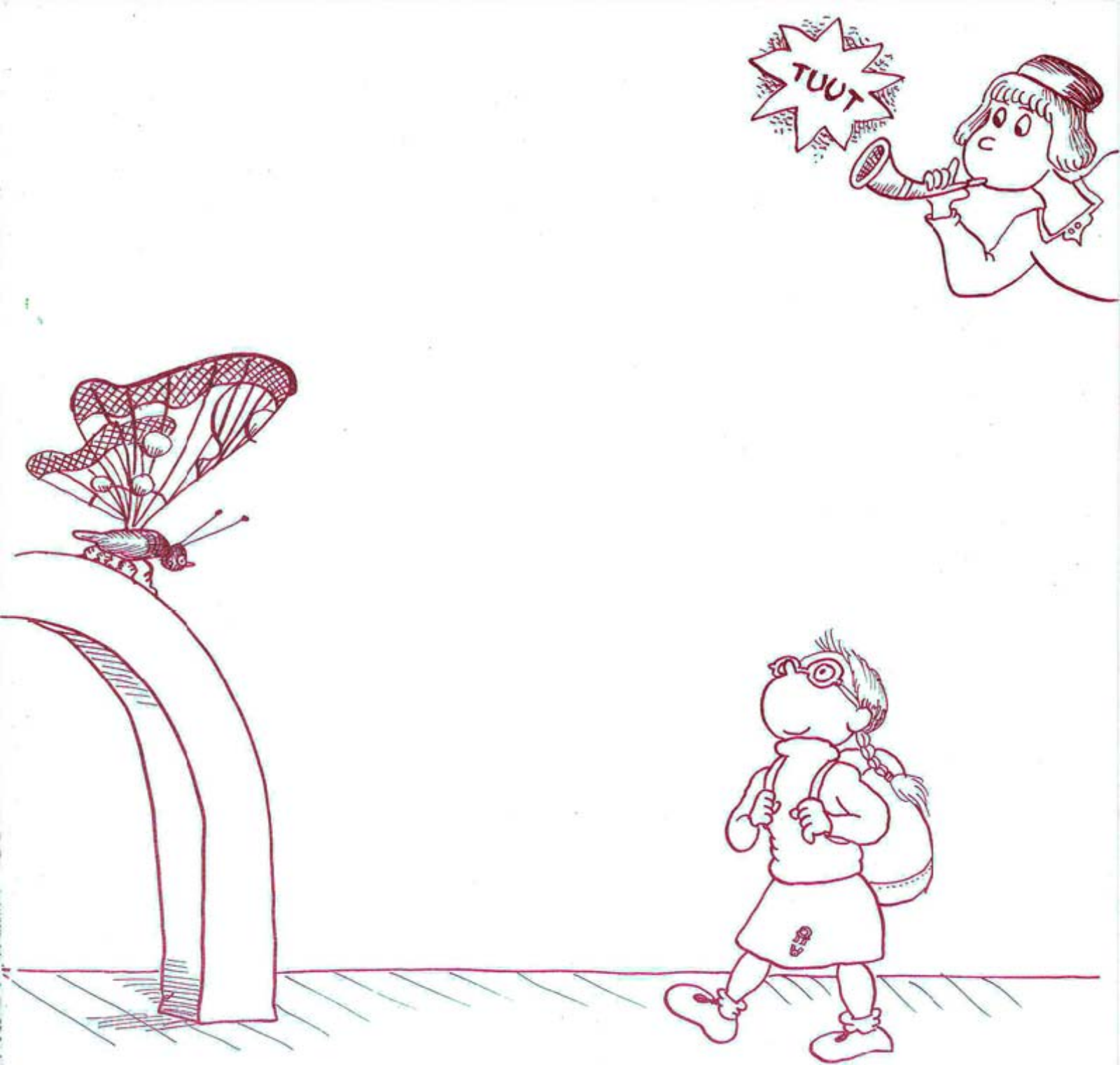
Escrit per Montse Serrat

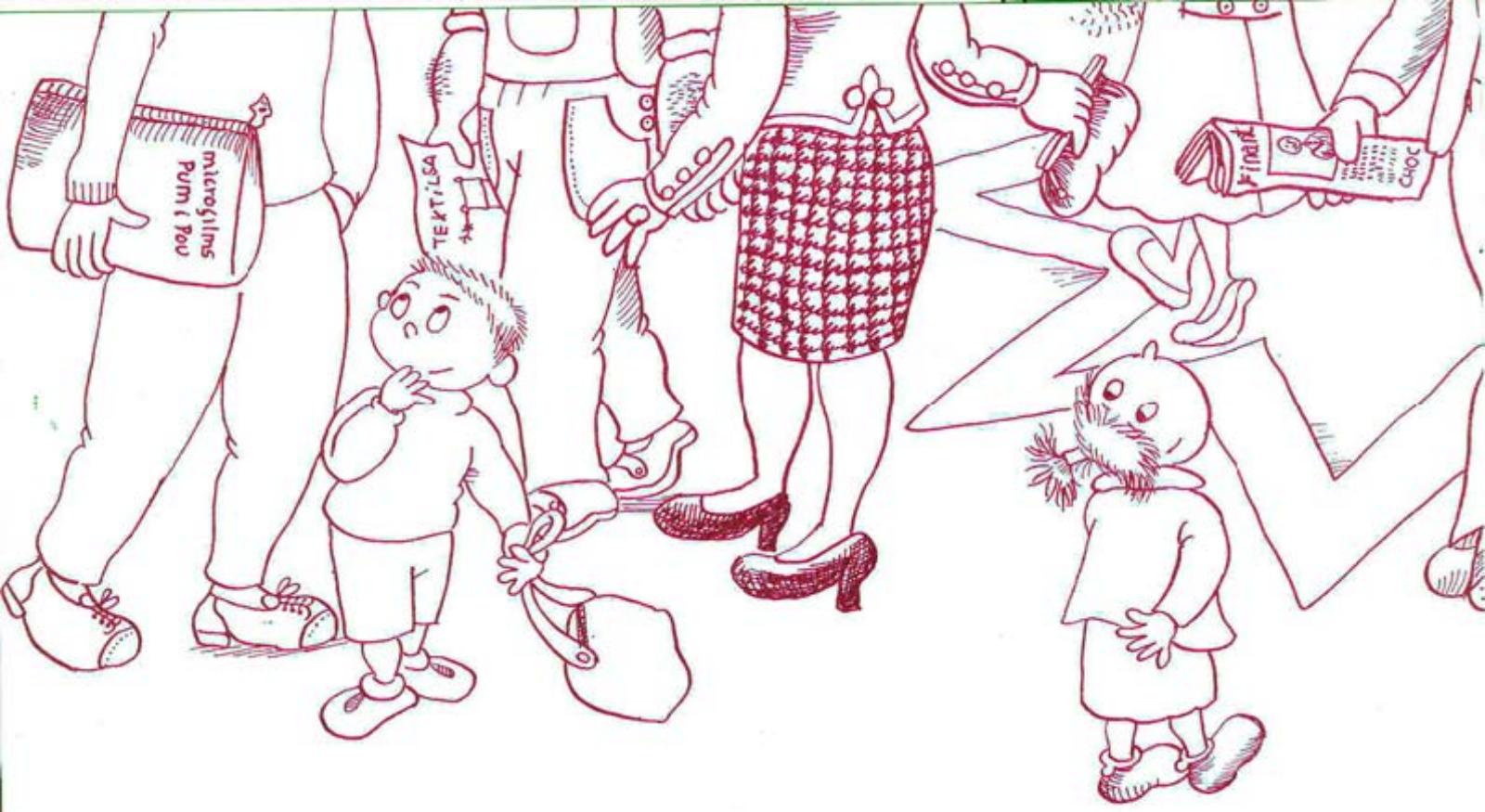
Il·lustrat per Pilarin

Acolorit per

Ajuntament de Cornellà de Llobregat

IMPRÈS SOBRE PAPER RECICLAT
Gràfiques Doce

TUUT

Feia ja dies que a Cornellà hi passaven coses estranyes.
Petits detalls que només eren vistos pels nens.

Perque ja se sap que els nens són més tafaners que els grans, sempre amb presses i enfeinats.

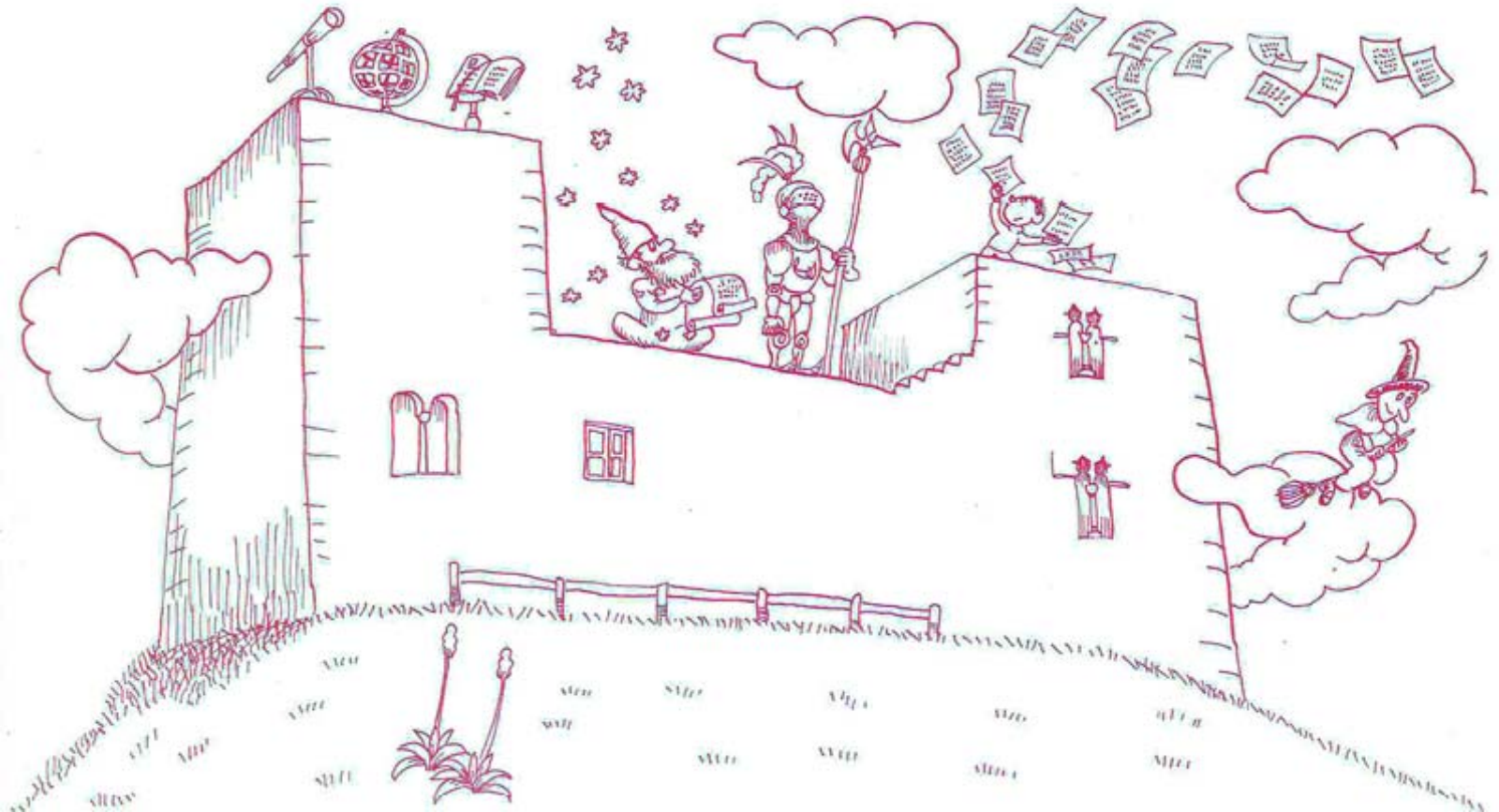
A les escoles, a l'hora del pati i aprofitant el solet de desembre, els més menuts asseguts a terra xerraven en veu baixa:

"L'altre dia des de casa -deia en Marc- vaig veure com els llums de la Torre de la Miranda eren encesos, i hi havia gent que pujava i baixava tota l'estona, fins a fer-se fosc.."

- "Doncs sabeu? -va afegir en Sergio- al Parc de Can Mercader, vora el llac dels ànecs, vaig descobrir l'ombra d'en Maginet que volava dalt d'un núvol prop del palau mirant per tot arreu, com si busqués alguna cosa".

Abans de tornar a classe la Neus encara va explicar que el Fernando, el seu cosí, va somniar amb ell i en Melquiades que regiraven tot el castell del Borni perquè deien que havien perdut quelcom molt important.

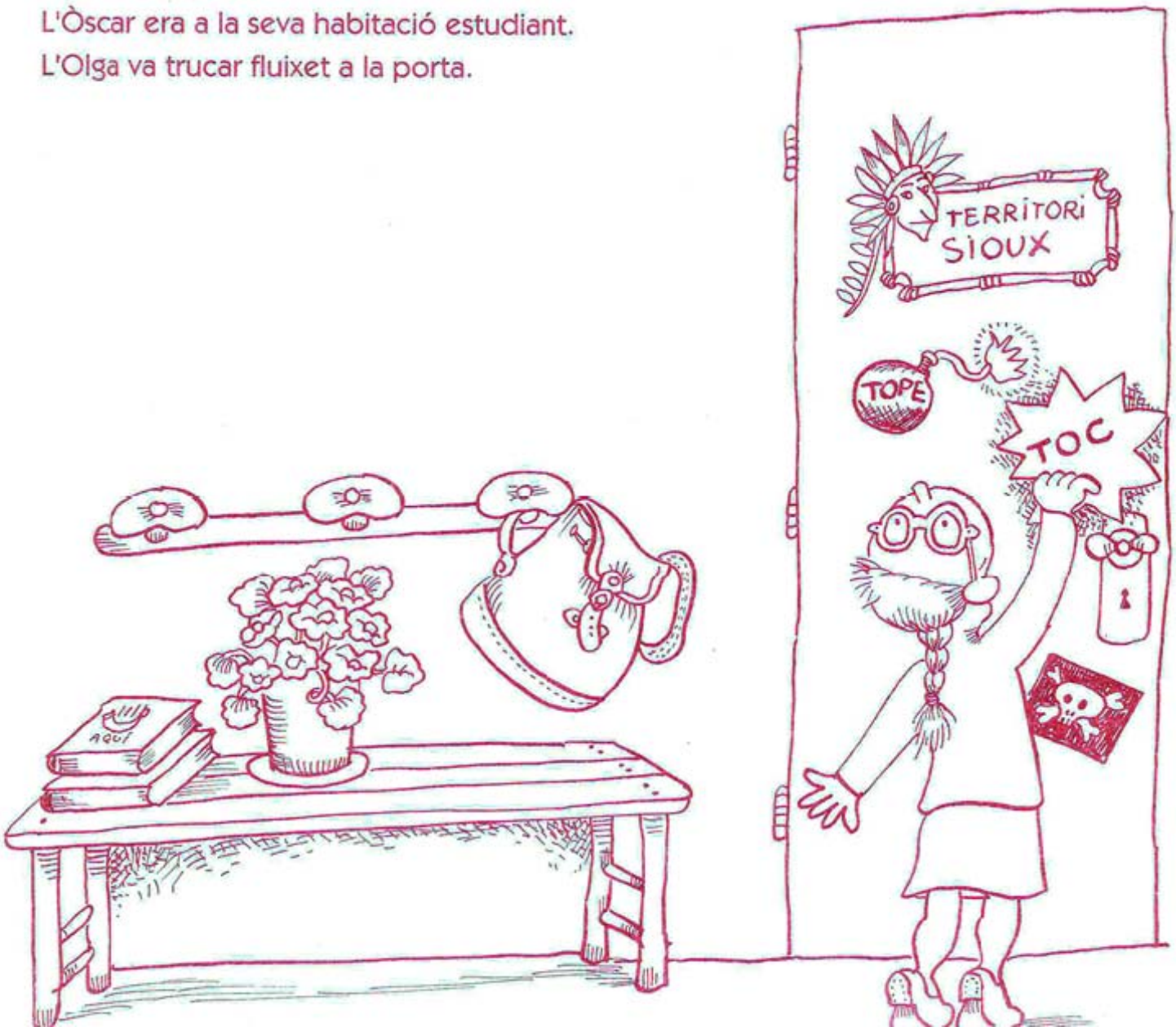

L'Olga, la nena de les ulleres rodones, se'ls escoltava molt preocupada. Tots, sense dir-ho, sabien ja que en Maginet treballava com cada any per preparar la rebuda dels Reis. Però aquest cop semblava més nerviós i atabalat que de costum.

Tot el camí que anava de l'escola a casa seva, l'Olga se'l va passar rumiant tota sola. Potser Maginet tenia problemes; potser no trobava el camí pel qual havien d'arribar els Reis. "L'he d'ajudar". Però com s'ho faria?

Segur que l'Òscar, el seu germà gran, en tindria la resposta. Per què els germans grans saben moltes coses.

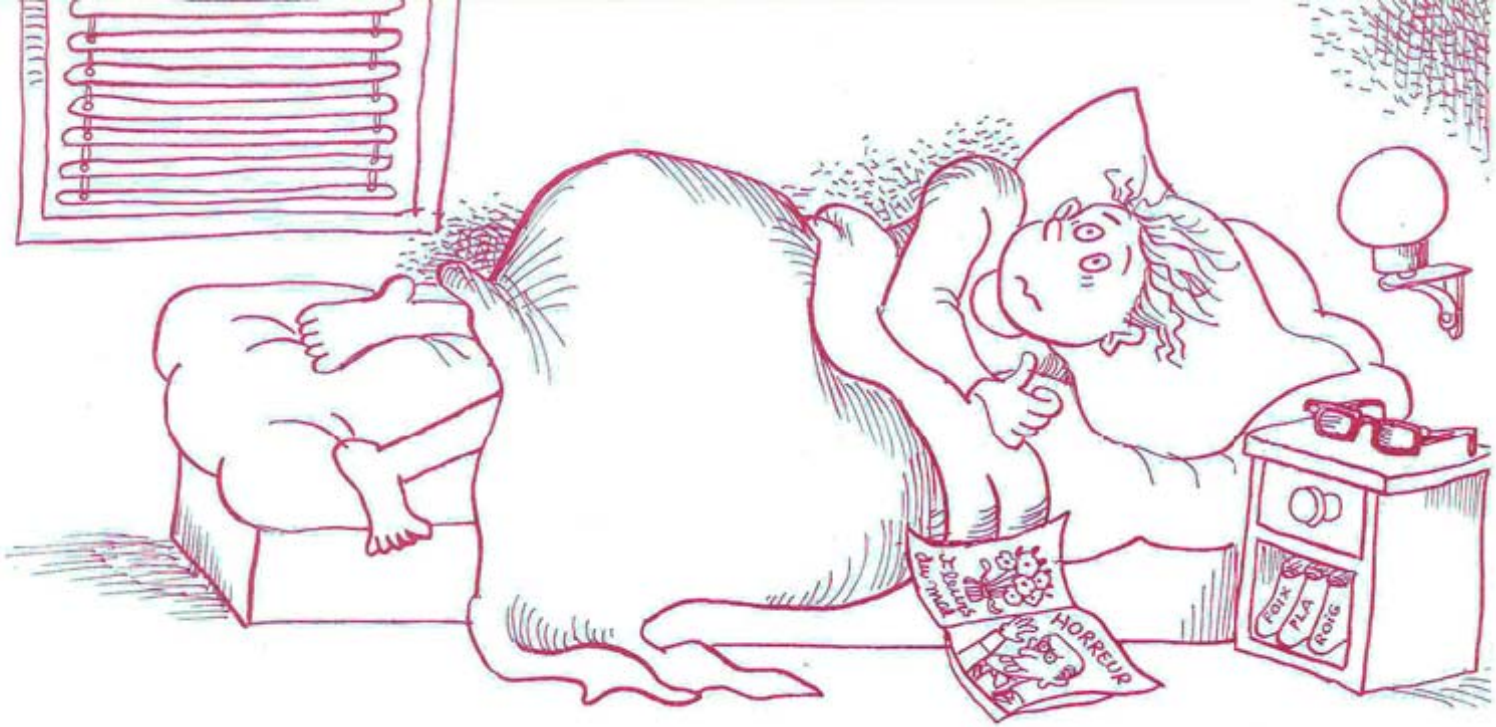
L'Òscar era a la seva habitació estudiant.
L'Olga va trucar fluixet a la porta.

- "Hola, Òscar. Tú saps qui és en Maginet, oi?"
- "I és clar que sí. El Mag que viu a la Torre de la Miranda"
- "Escolta, si ell tingués un problema gros, l'ajudaries?"
- "Suposo que sí. Per què ho dius?"

Llavors ella li va explicar tot el que els altres nens deien a l'escola.

- "Vaja, vaja. Així que en Maginet ha perdut alguna cosa. Doncs bé l'haurem de trobar. Au, ara vés a dormir bonica -mentre li feia un petonet- que jo miraré d'arreglar-ho. Bona nit".

Aquella nit, qui no va poder tancar els ulls va ser l'Òscar. Donava voltes i voltes al llit pensant com s'ho faria per anar a veure en Maginet. Feia massa temps que no l'havia tornat a visitar en la seva tenda, quan li portava la carta. Deia que ell ja era massa gran, que això era cosa de nens. Però ara no podia deixar de pensar en el vell mag. Tot i els anys el recordava perfectament: el barret ple d'estels, el vestit blau, la barba blanca i el lleuger soroll dels picarols que duien les seves sabates daurades. Finalment, ja vençut per la son, es va decidir; aniria a veure'l i parlaria amb ell. I tant que hi aniria.

A la tarda del dia següent, després de sortir de l'Institut, l'Òscar va anar cap a la Torre. En arribar-hi, la porta de l'entrada es va obrir tota sola. Una mica espantat, el noi va començar a pujar per les fosques escales fins arribar al laboratori del Mag, just en el punt més alt. Tot estava molt desendreçat, ple de fulls i llibres per terra que en Maginet, envoltat de fum, llençava mentre pronunciava inexplicables conjurs. Arraulits en un racó, hi eren en Melquiades (l'ajudant despistat, sabeu?) i el gat Daniel que, abraçats, badallaven cansats i morts de gana.

L'Òscar no va poder evitar quedar-se bocabadat davant del Mag. Semblava que el temps no hagués passat per a ell; estava igual que abans. "Encara et recordo, Maginet" va exclamar molt emocionat sense ni adornar-se que era ell mateix qui cridava.

- "Ja era hora que arribessis! Feia dies que t'esperàvem. Seu, home seu, que tenim molta feina a fer?. Com està la Glòria?"

- "No, jo..."

- Bé, és igual, Aitor. Comencem, que t'he d'explicar moltes cosses".

La veritat és que Maginet estava molt distret. I no n'hi havia per menys. No quedava gaire temps i per primera vegada no aconseguia endevinar com s'ho farien els Reis d'Orient per arribar a Cornellà.

Consultava els seus Daus Màgics, preguntava a la seva bola verda i lluminosa repetint sempre allò que tots sabeu (el vol del mussol...), experimentava amb el seu raig de color vermell, amb les bombolles carbasses. Mirava tothora pel seu telescopi... Fins i tot va trucar a les seves amigues, les bruixes Brunilda i Celeste i al gran encantador Jairo.

I res, el resultat sempre era el mateix, sempre la mateixa resposta a la que ell no podia trobar solució: "Conte que contaràs, tots els contes junts i ho trobaras".

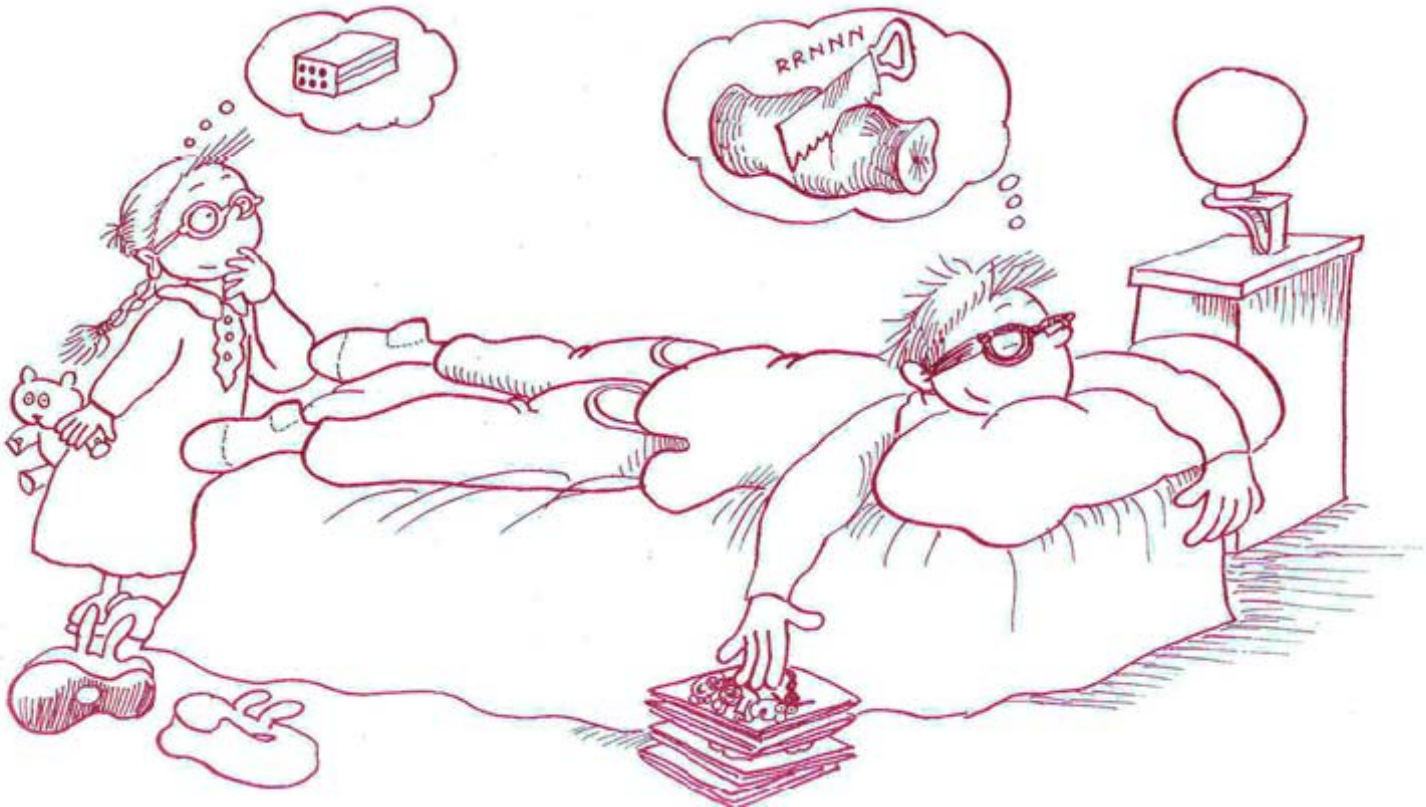
I per què no ho podia solucionar? Doncs resultava que amb les pluges i el vent tant fort de la tardor, havien volat de la torre tots els contes que cada any s'escrivien per a la Nit de Reis. I precisament era en els contes on hi havia la solució a aquest galimaties. "Ho entes ara, Javier?, -ostres!!! altre cop s'equivocava de nom- és en els contes on s'amaga el secret de l'arribada".

- No, si jo no em dic..."

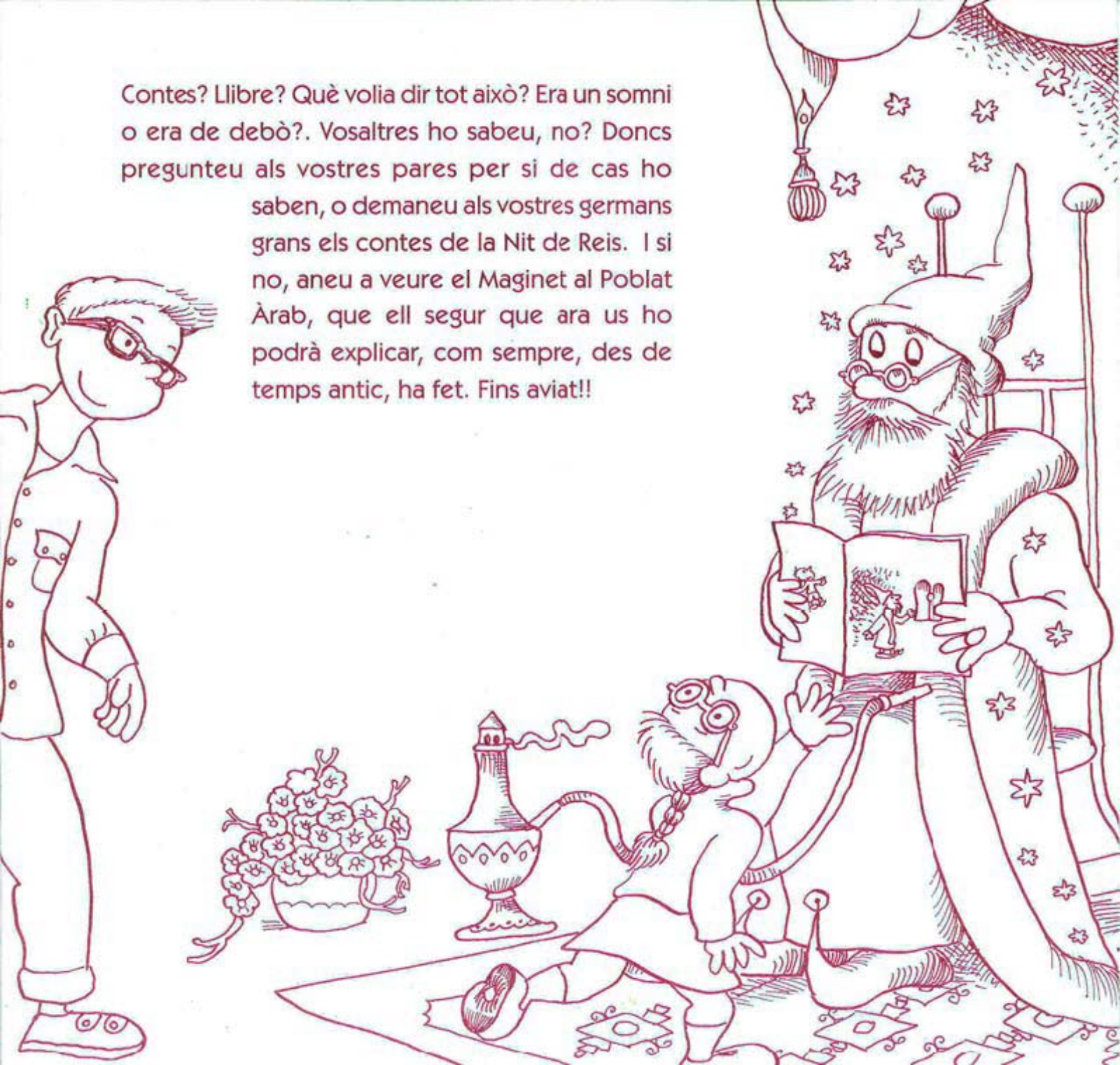
- Veig que ho tens clar, Manel!! Tú em pots ajudar perqué sé que ets un noi que estudia moltíssim i estima els llibres. Els llibres són molt importants. I sé per tant que guardes els contes que de la Nit de Reis s'han escrit. Si us plau, busca'ls, que ja no tenim gaire temps. Busca'ls que, els necessito..."

El noi va sortir atabalat; tot plegat li semblava com si no fos veritat. Era molt tard quan va arribar a casa. Havia de buscar els contes i així va fer-ho. Però estava ja tan cansat que es va quedar adormit, amb ells damunt del llit.

Al matí, quan es va despertar, entre els contes escampats hi havia una nota misteriosa que deia: "Ja està resolt. Tots els contes junts fan un llibre, i gràcies al llibre arribaran els Reis. Per fí he trobat la solució. No t'oblidaré, Miquel, gràcies i records a la Raquel. Ah! passeu per la meva tenda. Signat: Maginet".

Contes? Llibre? Què volia dir tot això? Era un somni o era de debò?. Vosaltres ho sabeu, no? Doncs pregunteu als vostres pares per si de cas ho saben, o demaneu als vostres germans grans els contes de la Nit de Reis. I si no, aneu a veure el Maginet al Poblat Àrab, que ell segur que ara us ho podrà explicar, com sempre, des de temps antic, ha fet. Fins aviat!!

TRIA LA SOLUCIÓ A L'ENDEVINALLA:

1
La Televisió

2
La Capsa

3
El Llibre

Ajuntament de Cornellà de Llobregat

Diputació de Barcelona

BIG-BEN
TIPIAK